

Néhány évvel ezelőtt az IBM alkalmazta először 3830-as vezérlőegységében a floppy discet, ezt az újfajta tárolóeszközt.

A floppy discet vékony mylarból préselik, arra mágneses bevonat kerül, és nem nyom többet 7 dkg-nál. Gyártása sem költséges, ára 3,5—4 font körül van.

A lyukszalaggal és -kártyával szembeni számos előnye folytán kiszoríthatja az előbbieket. A tárolás helyigénye elhanyagolható (kb. 800 m lyukszalagnak, ill. 2000 kártyának felel meg), olcsó és többször felhasználható. Hajtó mechanizmusa is egyszerű, ezért sok perifériagyártó kezdte meg előállítását.

Mielőtt a gyártás széles körben elterjedt volna, az IBM újabb változattal jelent meg a piacon: a 3740-es sorozatban nemcsak a sávok száma módosult, hanem a sáv-, a szektor- és adazonosításhoz használt kódrendszer is összetettebb lett.

A floppy disc piacán az IBM meghatározó szerepet játszik. Ezt felismerve a legtöbb cég IBM-kompatibilis floppy discet gyárt, illetve fejleszt. Valószínűleg a szabványbizottságok is az IBM-változatot ajánlják.

Mindössze két cég, a Century Data és a Memorex gyártott az IBM szabványtól eltérő floppy discet még a 3740 megjelenése előtt, jelenlegi modelljei azonban (CD 140, M 652) már IBM-kompatibilisek.

A perifériagyártó cégek az IBM-mel, a legnagyobb eséllyel, az adatbevitel területén versenyezhetnek, hiszen a most működő lyukkártyás rendszerek alapulvételével komoly potenciális piaci lehetőségekről van szó.

A mikroprogram-bevitel és a mikrokód-generáló program tárolása csak kis forgalmat biztosít. Nagy lehetőséget rejt magában ugyanakkor az olcsó háttértároló is, mely programokat és adatokat egyaránt tárolhat, és display, intelligens és POS-terminálokkal, kis- és minikomputerekkel, programozható kalkulátorral egyaránt használható.

A floppy disc piacának további bővülése akkor várható, ha sok felhasználó rendelkezik olyan floppy disc olvasóval, mely központi számítógépeikhez csatlakozik. Pl. az egyes hivatalok floppy discen továbbítják a központnak elszámolásait.

Az adatgyűjtés területén is kiszoríthatja a lyukszalagot. Az ipari folyamatirányításban való alkalmazása jelenleg még azért késik, mert ki kell alakítani a hajtóhoz kapcsolódó szűrőrendszert, amely megvédi a berendezést a piszkolódástól. Jelenleg egyedül a Century Data rendelkezik ilyen szűrővel, ami azért is meglepő, mert az NC-gépek nagy piacot képviselnek.

Nehéz lenne megjósolni, melyik lesz a floppy disc süllyponti felhasználási területe, s azt is, hogy milyen hosszú ideig gyártják majd. Sok rendszergyártó, amely egyébként nem IBM-kompatibilis gépeket gyárt — ha biztosítani kívánja, hogy az általa használt dischajtók évekig gyártsa — IBM-kompatibilis hajtó mellett kell döntenie. A dischajtókat gyár-

tók — ezt látva — a hajtót eleve úgy tervezik, hogy lehetővé váljék egyszerű és olcsó vezérlő létrehozása. Az IBM-modelI esetében a vezérlő ára a hajtó árához viszonyítva magas.

Az adatbevitel területén a floppy disc csak fokozatosan veszi át a lyukszalagok és kártyák szerepét. Az OEM (Original Equipment Manufacturer) cégek részére értékesítő perifériagyártók szempontjából a piaci növekedés üteme nagyon fontos. Eddig 10 gyártó jelentette be IBM-kompatibilis dischajtóra a gyártási szándékát.

Az ár nagy sorozatok gyártása esetén egybehangzóan 300 font alatt marad. Ezzel az árral elérhető profitot a vállalatnak automata gyártósor beruházásába kell fektetnie. Ahhoz, hogy egy ilyen beruházás mellett még haszon is jelentkezze, évente legalább 15—20 000 egység legyártására van szükség. Az OEM cégek éppen ezért inkább vásárolják, mint gyártják a dischajtókat. Az előbbi okok miatt 1973-ban lassú volt a növekedési ütem. 1974 végére várhatóan már a legtöbb OEM cég floppy discet is alkalmaz. Feltéve, hogy a végső felhasználók is elégedettek lesznek, 1976-ra jelezhető a floppy disc konjunktúrájának a csúcsa. A beruházási és termelési problémák miatt a floppy disc hajtókat gyártók száma feltehetően 10-ről 5-re csökken.

Összegezve az eddigieket a floppy disc előtt óriási jövő áll, ez azonban körülbelül három év múlva következik be. (*Computer Weekly, 1974. április 4. [56]*)

*

A „planitron”-nak nevezett eszköz vastagréteg-technikával van felépítve, az üvegest 18×3 cm-es, vastagsága csupán 5 mm. A hétszegmenses szimbólumok magassága 8 mm, multiplex-kapcsolással lehet őket vezérelni, aminek következtében a külső kapcsolási ráfordítás a Burroughs új „self-scan” kijelzőihez hasonlóan minimumra csökken.

A „planitronok” fényt adó katódjait „planárisan” viszik fel az üveghordozóra és ugyanebben a síkban anódszalagokkal veszik körül. A nixie-csőveknél szokásos lyukacsos anód tehát elmarad.

Az anódhoz és a katódelemekhez a hozzávezetések vastagréteg-ezüstvezetők, amelyek (pl. a vezetékkereszteződéseknél) üvegszigetelő rétegekkel vannak izolálva egymástól. Az egész rendszert üveglap fedi. A tokozás könnyen olvadó üvegannyalag történik. Az áramellátást 175 V-os tápforrás biztosítja, amelyről átlagban 5 mA-t vesznek le. A 100 foot-lambert-es névleges világosság még a használhatóság határain belülre esik.

Ugyanígy működik a Sperry (Information Display Division) SP—730 típusú számkijelzője. Itt is lapos glimmemel elrendezést használnak, amelynek első kivitelénél csupán 3 helyiértéket építettek be. A lyukacsos anód helyett üveg előlapot használnak, amelyeknek belső oldalát vezetővé tették (igen vékony arany- vagy más fémréteggel), amely a szemlélő számára tökéletesen átlátszó. Itt is 170 V-os feszültség szükséges. (*Radio Elektronik Schau, 1972. 48. k. 1. sz.*)